

RABSZOLGAVÉR

(részlet)

Az ájult rabszolgákat egy jókora saroglyára dobálták, minden ceremónia nélkül, egymás hegyén-hátán, ahogy éppen kézre estek. Aztán az írópados hűstorony, akit az orvostudor az imént Myeungnak szólított, megmarkolta a két vaskos tolórudat, derékmagasságba emelte őket, és horkantva nekik feszült. A kancsal Haqim eleven portékái jószerivel csontvázakká sorvadtak a *maqlabán*, ám azért volt némi súlyuk; őküknek egyszerre különösen. Myeung kocsonyásan rengő izomkötegeiben azonban félelmetes erő szunnyadt: első nekiveselkedésre kimozdította a holtpontról a saroglya terhét, és gazdája nyomában megindult vele a piactér déli kijárata felé.

A három eszméletén lévő rabszolganak a saját lábán kellett követnie. A szűk gyalogbéklyó apró, esetlen léptekre kényszerítette őket, de nélküle is elcsigázottan tántorogtak volna. Az élen haladó kölyökkéféfi sorsát a mellén viselt fönixmadár pecsételte meg, egy titkos dzsad tolvajház vörös-arany jele, amit alig másfél esztendeje még oly büszkén tetováltatott magára. El Hamed szegénynegyedében nőtt fel, és sokáig azt hitte, mindent tud az emberi nyomorúságról; aztán az emír igazsága új leckét adott neki, mikor a dögbatárra küldte egy olyan bűnért, amit valaki más követett el. A Vértő Fönix Háza, melyet feltétlen hűséggel szolgált, védelmet és testvéri összetartást ígért; ehelyett elárulta és cserben hagyta őt.

Az ifjú okult a keserű tapasztalatokból, és megváltozott. Korábban úgy próbált szembeszállni a világgal, hogy versenyre kelt vele keménységben és kegyetlenségben; aztán rájött, hogy ebben a vetélkedésben csak vesztes lehet. Most, élete mélypontján, a *maqlaba* poklából ocsúdva, úgy vánszorgott a nyúzóké és a kinhalál felé, hogy közben kézen fogva vezetett valaki mást – egy idegent –, aki gyöngébb volt nála és gyámolításra szorult.

A külhoni lány görcsösen markolta a karját, olyan kétségbeesett erővel, hogy vér serkent a körmei nyomán. A tolvaj szóltanul tűrte a fájdalmat, nem fejtette le magáról az ujjait; nem akarta megfosztani utolsó támaszától. A boldogtalan teremts vakon botorkált utána: szemét még mindig szorosan csukva tartotta, és halkán, sírósan nyöszörgött.

– Ne! A szememet ne! Könyörgök, bármit, csak a szememet ne!

A szomorú menetben a sivatagi vadmacska következett harmadiknak. Őt törte meg a legkevésbé a dögbatár; gondolatai folyton a szökés körül forogtak. Nem tudta, mi jelentősége lehet annak az anyajegynek a lapockáján, de nem is szándékozott megvárni, míg kiderül. Noha nem beszélte túl jól a helybéli dzsad nyelvjárást, ami keveset megértett a mahud szavaiból, annak fényében ocsmányabb szörnyetegnek látta bármiféle homoki gonoszleleknél.

Az ibarai vándortörzsek legalább annyira híresek belső összetartásukról, mint a kívülállók iránti bizalmatlanságukról; a lány mégsem számíthatott menekítőkre. A sánta Bargum igazat beszélt: férfirokonai jórészt elvéreztek a rivális pengék alatt, a maroknyi túlélő pedig a mélysivatagban szétszóródva bujkált a bosszúszomjas fayumák előtt. Csakhogy ő másként fogta föl ezt a helyzetet, mint városlakó dzsad nővérei. Ösztöne azt súgta neki, hogy ha a férfiak elhullanak, akkor a törzs asszonyainak kell harcosokká válniuk. Ez az észjárás mélységesen idegen volt a háremek és szerájok kifinomult világától, az ő számára azonban zsigeri módon természetes.

A második kopasz óriás, aki komótosan ballagott a menet végén, alighanem tisztában volt ezzel. Legalábbis erre vallott, hogy induláskor kurta fejmozdulattal maga elé parancsolta a sivatagi lányt, s míg a másik két rabszolgára csak néha vetett ellenőrzésképpen egy-egy futó pillantást, őt szívdobbanásnyi időre sem tévesztette szem elől. Hatalmas botját nem a léptei megtámasztására használta, mint a csúzos öregek vagy a gyalogszerrel járó vándorok, hanem két kézzel fogott rá a közepe táján, és laza csuklóval, ferdén tartotta maga előtt. Harci póz volt ez, noha csak avatott szemnek tűnt fel: bármilyen irányban villámgyors támadást lehetett indítani belőle. A kistermetű dzsad lány valósággal eltörpült az emberhegy árnyékában, és a gyalogbilincs csak apró, szapora léptekkel engedte tipegni. Semmi esélye nem lett volna; s mert ostoba nem volt, csupán indulatos, nem is próbálkozott.

A rabszolgamenet elhagyta a piacteret, és az oázisváros szeszélyesen kanyargó vályogsikátoraiban vonult tovább. Az egymással pörölő, lármázó, ordibáló dzsadok nem pillantottak föl a közeledtőre, még a hangjukat sem halkították le; ám aki az útjában állt, az nyomban odébb lépett, mintha csak ösztönszerűen tenné.

Zayyum zürzavaros zsványvilágában olcsón mérték az emberéletet, s a törvény csak annyit ért, ahány szablyával épp megtámogatták. A közkeletű hiedelemmel ellentétben ilyen viszonyok között nem a csupasz acél a leggyilkosabb fegyver, hanem az alapos helyismeret: penge híján még elboldogulhat a jövevény, de ha nem tud jól tájékozódni, menthetetlenül vége. Idegen oázisba érve a bölcs utazónak első dolga azt kipuhatolni, kik a helyi közélet jelentős vagy épp meghatározó figurái. Abou'l Faraads al-Quarmadi al-Ishaqua bín Tahamoud mahudról,

a baldeki Rózsaszírom Egyetem okleveles orvostudoráról Zayyumban annyit volt érdemes tudni, hogy sem közösködni, sem újat húzni nem tanácsos vele.

* * *

A mahud egy ódon, emeletes kúriában lakott az oázis szélén, amelynek feltűnő jellegzetessége volt, hogy egyetlen ablaknyílást sem vágtak a falaiba. A szürke gránitból emelt építményt szemlátomást többször is felújították: ahol a sivatagi időjárás viszontagságai rést ütöttek a homlokzatán, az egymásra simuló fedőrétegekből ugyanúgy ki lehetett olvasni a történetét, akár a fatörzsekét az évgyűrűkből. Az oromzati védőpárkányok például kezdetben dísztelen, téglalap alakú kiugrók voltak, majd néhány műértő kéz fűrtös-indás ornamenseket faragott alájuk, alighanem a legendás Mukhrab próféta idején, aki a zöld természet elsőbbségét hirdette a holt anyaggal szemben. A növénykacsos díszfonatok hajdan szinte tobzódtak az aprólékos részletekben; mára csupán elnagyolt körvonalaik derengtek a vakolat alatt. Nemcsak az idő őrlőfogai koptatták el őket – javarészüket fáradtság munkával vették ki a falból, alig néhány évtizeddel a megmintázásuk után, amikor a Hagyományos Út vakhitű, képromboló irányzata kaparintotta meg a hatalmat Nyugat-Ibarában. A fanatikusok hosszú rémuralmát megdöntő kalmárfejedelmek hamar szétmálló, hullámmintás stukkóborítással igyekeztek feledtetni a pusztítás művét; munkájuk ötletellennek és himlőhelyesnek tetszett. Zayyum legújabb korszakát a hontalan sihederekből összeverődött tolvajbandák idéltlen falfirkái képviselték.

Az udvarház bejárat kapuja közvetlenül az utcára nyílt; az oázisvárosok nem engedhették meg maguknak a fallal körített házikert fényűzését. Abou'l Faraads a széles márványküszöbre lépett, lehajolt a kulcslyukhoz, és halkán belesúgott valamit. Csizmatalpa alatt, a vörössel erezett kőlapokon elmosódott koromfoltok őrizték azon botor lelkű betörők emlékét, akik rosszul ismerték a titkos szavakat – avagy netán valódi érckulcsot próbáltak illeszteni a zárba.

A csiszolt gránit kapuszárnyak nesztelenül kitérültek, és a mahud a bolthajtás sötét torkán keresztül egy hatalmas, márvánnyal kövezett előcsarnokba vezette a rabszolgamenetet. A földszinti falak szürke harmóniáját körös-körül vasalt tölgyajtók bontották meg; szüette fájuk önmagában valóságos vagyont ért a sivatagvidéken. Jobb- és balfelől egy-egy kétágú galérialepcső vitt tovább az emeletre. A mennyezet magasában, ahol az ívesen fölfelé szökkenő támpillérek összehajoltak, groteszk szörnypofák vicsorogtak alá a zárókövekről; s mintha rontó tekintetük elé emelne gátat, a padlaton mindegyikük alatt egy-egy foszladozó, molyrágtat imaszőnyeg volt kiterítve. A hús levegőben bizonytalan kámforillat terjengett, halványan bár, de mindenütt jelenvalóan.

A bejárat kapu visszhangos döndüléssel csapódott be a bottal felfegyverzett emberóriás után – a csarnokra mégsem borult sötétség. Mindegyik ajtó fölött falikarba szúrt fáklya égett különös, közsürke lánggal, füst helyett halványkék ködfoszlányokat eregetve. Parázsló végüket bárki bátran megmarkolhatta volna, mert meleget nem adtak, csak sápadt-fakó fényt, mely kísérteties derengésbe vonta a hatalmas termet.

A vörös ruhás mahud megállt a csarnok közepén, a két galérialepcső között, s szembefordult az utána jövőkkel. Tekintete ostorcsapásként vágott végig rajtuk a bozontos szemöldök alól. Myeung meg a másik tar fejű óriás kifejezéstelenül nézett vissza rá; a külhoni lány csukott szemmel nyöszörgött; a tetovált tolvaj lesütötte tekintetét; a dzsad vadmacska gyűlölködve kivillantotta a fogait.

Abou'l Faraads fensőbbbségesen elmosolyodott.

– Lám, lám, fiaim! Az istenek útjai kifürkészhetetlenek – mondta kenetteljesen. Szavai ugyanúgy nem riasztottak ekhókat a magas boltozat alatt, ahogy a saroglya nyikorgása sem. – Ma tanúi lehettünk, hogyan mozdíthatja elő egy alantas rabszolgakufár a tudomány szent ügyét!

A sivatagi lány válaszolt valamit, de aligha azt, amit újdonsült gazdája várt; vajmi csekély megértést tanúsított a tudomány szent ügye iránt. A bozontos szemöldök ingerült ráncokba szaladt.

– Egész úton azon tűnődtem, pihenjek-e holnapig munka előtt, vagy tüstént lássak hozzá. Azt hiszem, ez eldöntötte a kérdést. Aligha alhatnék nyugodtan egy ilyen cserfes nyelvvel egy fedél alatt. – Kurta, parancsoló mozdulatot tett az állával. – Yandzong! A vérkamrába velük!

A kis vadmacska alpári káromkodásban tört ki, a másik lány pedig sikoltozva borult a tolvaj nyakába, a szeme világaért esdekelve. A kopasz hústorony azonban pillanatnyi tétozáás nélkül engedelmeskedett az utasításnak. A mozdulat, amellyel a három rabszolga oldalába került, döbbenetesen fürge volt egy ilyen tohonyának tetsző hájtömegetől; aztán jobbról-balról gyors, pontos botütések özönét zúdította rájuk. Nem akart ölni, még csak komolyabb sérülést okozni sem: a váratlan rohammal az egyik ajtó felé szorította őket, a csarnok túloldalán.

A rabszolgák zavarodottan kapkodták a fejüket a suhogva záporozó csapások előtt, és botladozva hátráltak a szűk gyalogbilincsben, pontosan a kívánt irányban. Yandzong szusszanásnyi megállást sem engedélyezett nekik, kíméletlenül hajtotta őket előre. Céljától másfél ölnyire kilépett bal felé, s oda sem nézve rátaaposott a kövezet egyik márványlapjára. Fémes kattánás hallatszott, és az ajtó nyikorogva kitérült a három áldozat háta mögött. A nyílásból baljós, hínárzöld derengés áradt, elvegyülve a terem szürke fénykódéval.

A kopasz emberhegy megkettőzte támadásait, valóságos forgószéllé változott; a vaskos bot úgy pörgött-sziszegett sonkányi markában, akár a haragvó mennykőcsapás. A csukott szemű lányt meg a tolvajfiút ijedt birkák gyanánt terelte be az ajtón. A sivatagi vadmacska az utolsó pillanatban megpróbált kitörni a fal mellett, de a gyalogbéklyó miatt nem bírt elég lendületet venni. A bot vége kemény, kurta ívben vágott a lengőbordája alá, megakasztotta menekülő mozdulatát. Csont reccsent, vércsesikoly harsant, ahogy a rabszolgálmány átbukott a vérkamra küszöbén. Yandzong egy gyors rúgással beljebb küldte, s máris lépett utána; közben még arra is maradt ideje, hogy fegyverének hátrafelé irányuló suhintásával becsapja maga mögött az ajtót.

A jajgatásnak, a kiabálásnak azonnal vége szakadt: a vasalt tölgyfalap mögül, mihelyt a helyére csattant, a legparányibb zöreje sem szűrődött ki. Abou'l Faraads elégedetten végigsimított öszülő bajszán, és a másik hústoronyhoz fordult, aki méla egykedvűséggel álldogált a letámasztott saroglya mögött, és a feljegyzéseket rendezgette hordozható írópultján.

– Derék munkát végeztél azzal a kancsallal, fiam! – dicsérte meg. – Jóval nagyobb érvágásra számítottam; és Doldzsah a tudója, hogy pénzeszládáim nem feneketlenek. Sanyarú idők járnak ránk; a tudomány művelése manapság nagy áldozatokat követel.

– Csak a kötelességemet teljesítettem, mahud. – Myeung vállat vont, rengésbe hozva szőrtelen mellkasán a vastag hajredőket. – Ha nem szólsz közbe, még lejjebb tudtam volna szorítani az árat. Így húsz vagy harminc dirhemmel többet fizettünk a szükségesnél; ez a döglődő pária pedig – bökött vaskos ujjával a ráadásul kapott rabszolgára – aligha ér meg ennyit.

A vörös ruhás orvostudor szemöldöke összeszaladt.

– Bizonyos határig eltűröm töletek a szabados beszédet; szükségem van rá, hogy valaki néha emlékeztessen az apró-cseprő napi ügyekre. De kevés olyan tudós személyt ismerek, aki bírálhatná a döntéseimet; és te, Myeung, nem tartozol közéjük. Ezért a pimaszságért nagy kedvem lenne kivágnai a nyelved; a lajstromokat nélküle is tudod vezetni, nekem meg – most jut eszembe – amúgy is szükségem volna egyre, a delejes izomrángások tanulmányozására. Adj hálát az égieknek, amiért megvásároltuk ezt a roncsot, és a te nyelved helyett kéznél van az övé!

Myeung szenvtelen képpel a hátára igazította írópultját, a saroglya fölé hajolt, és szétfeszítette az ájult rabszolda száját.

– Nem biztos, hogy megfelelő lesz. Teljesen ki van száradva; sokat szomjazhatott – jelentette. – Kivágjam neked a nyelvemet, mahud?

– Hagyd csak; majd sóoldatba teszem, úgy idővel megszívja magát – intette le Abou'l Faraads. – Ha Yandzong végzett, vidd be ezeket is, és készítsd elő őket a vizsgálatához!

– Nem lesz túl megterhelő számodra? – pillantott föl a kopasz óriás. – Elvégre nyolc alany, az...

– Az nyolc tálcán kínált lehetőség, amit vétek lenne elszalasztani! – vágott a szavába a mahud. – Nézz rájuk! Bármelyik percben kimúlhatnak, és akkor mihez kezdek velük? Legfeljebb táplevest készíthetek belőlük a csíratényezeteimnek, ahhoz pedig – Dzsahnak legyen hála! – van elég alapanyagom.

Nyílt a vérkamra ajtaja, és a botját markoló Yandzong lépett ki rajta az előcsarnok szürke félhomályába. Narancssárga leple kissé ziláltnak tűnt, bal szeme alatt pedig friss véraláfutás éktelenkedett.

– Minden készen áll, mahud! – jelentette katonás kurtasággal. Öblös, szalonnásan reszkető hangja volt, valami undok, szortyogó mellézkörejével, mintha polip fészkelne a torkában.

A csuklyás orvostudor gyanakodva méregette.

– Tudhatnád, fiam, hogy elvárom a házamban a tisztességes megjelenést! Mire véljem ezt a rendezetlen öltözetet?

– A kis sivatagi szajha, mahud – felelte Yandzong; tésztáson petyhüdt ábrázata rezzenetlen maradt. – Mivel a női tartozékaira nincs szükséged, úgy gondoltam, nem csinállok vele bajt, ha előtte használom egy kicsit.

Ha ezzel az egykedvű vallomással meg akarta nyugtatni gazdáját, nem sikerült neki. Abou'l Faraads bajszos ajka ráfeszült a fogaira; arcát pillanatok alatt olyan pulykavörösség futotta el, hogy a karmazsin csuklya színével vetekedett.

– Szóval úgy gondoltad! Úgy gondoltad! – csattant fel dühösen. – Te csak ne gondolkodjál, fiam; az itt nem a te dolgod! És honnan veszed, hogy mire van szükségem és mire nem? – Felháborodottan vetette az égnek a karját. – Idestova másfél esztendeje keressük már ezt a nyomorult anyajegyet, most végre megvan, erre tessék: jössz te, és tönkreteszed! Nem megmondtam ezerszer, hogy a vérkamrárt csíramentesem kell tartani, tilos összemocskolni bármivel? Az eszem megáll miattad, te szomorú barom!

– Nem jutottam a végére – mondta a kopasz hústorony; nem látszott rajta, hogy különösebben felzaklatná magát a tar fejére zúdított szidalmak miatt. – Rúgott és harapott, úgyhogy elment tőle a kedvem, és lefektettem a többiek közé.

– Szerencséd! – horkantotta a mahud. Szemlátomást fel volt dülva: a bajsza vége idegesen reszketett. – Myeung, eredj, készítsd elő a másik ötöt; erre a tulokra nem merem rábízni őket.

Sarkon fordult, és mérges léptekkel megindult az egyik galérialepcső felé. Távoztában még hátravakkantotta az írópultos óriásnak:

– Ha befejezted, tisztálkodj meg alaposan; szükségem lesz a segítségedre. Yandzong addig őrzi a házat, és ha már annyira szeret bölcsekedni, hát szépen kigondolja, milyen büntetést szabjak ki rá a hanyagságáért!

Vörös brokát suhogta körül hórihorgas alakját, amint felviharzott a márvány lépcsőfokokon. A két élő kocsonyahegy összenézett; aztán vállat vontak, mintha egy rugóra járnának, és hideg, kifejezéstelen tekintettel pillantottak utána.

* * *

A vérkamra tágas, sivár, dongaboltozatos helyiség volt, csupasz kőpadlóval és egyetlen bejáratral. Ugyanolyan hideg lánggal égő fáklyák vonták kísérteties derengésbe, mint odakint az előcsarnokot, csak ezek egyáltalán nem füstöltek, és szürke helyett hínárzöld fényt árasztottak. A hátborzongató megvilágításban az árnyékok éles kontúrokkal rajzolódtak ki a falakra, mozgásuk szaggatottá, látomásszerűvé torzult. A mennyezeti zárókövekről süveges-szakállas dzsinnfejek vigyorogtak: fogai között ki szablyát, ki dzsambiát, ki horgas hegyű nyílvezzőt szorongatott, de valamennyiük szeme baljós, sárga fénnel izzott. A bútorzatot tizenhat hosszúkás, derékmagasságú gránitemelvény alkotta, kettős sorban elrendezve; alapzatuk beleolvadt a terem kőpadlatába. Az első nyolc közülük foglalt volt: a kancsal Haqimtól vásárolt rabszolgák feküdtek rajtuk fehér vászonlepleken, sápadt-dermedten, magatehetetlenül.

Abou'l Faraads kioldotta szoros csuklyáját, és sóhajtvá hátravetette homlokából. Mozdulata megkönnyebbülésről árulkodott, nem ok nélkül. Ritkán nyílhatót rá alkalma, hogy megszabaduljon ettől a kényelmetlen ruhadarabtól; a fűzőzsínóros szegély körös-körül mélyen a bőrébe vágott, gyulladtan vöröslő barázdát szántva homlokára, halántékára.

Így, fedetlen fővel jóval fiatalabbnak látszott, aligha idősebbnek negyven-egynéhány esztendősnél. Rövidre nyírt haja csak tarkótájékon őszült, máshol még kitartóan őrizte sötétjét. A színe nem tűnt tiszta feketének, inkább a barna mélyebb árnyalataiban játszott, mint a dzsad félvéréké. A derengő lidércfény kisápasztotta arcát, s olyan vonásokat emelt ki rajta, melyek napvilágnál és éji homályban egyaránt rejtve maradtak volna. Magas homlok, szűk járomcsont, keskeny ajkak: ezek nem vallottak ibarai származásra. Kint a piacon, a csuklya meg a dús bajusz takarásában kevésbé szűrtak szemet, elsikkadtak a tiszteletet parancsoló sasorr árnyékában. Máskülönb a kancsal Haqim esetleg gyanút foghatott volna – hiszen a baldeki Rózsaszírom Egyetemre köztudomásúlag csak tisztavérű dzsadok nyerhettek felvételt.

Fáradt ráncok futottak szét Abou'l Faraads arcán, ahogy a mellette álló emberhegyhez fordult.

– Néha, Myeung – mondta –, legszívesebben képen okádnám magam.

A kopasz óriás szenvtelenül nézett vissza rá. Kevesen ismerték azt a távoli fennsíkot, a tiltott yian-yieli hágókon túl, amely a hazája volt; ám akik igen, azok általában szent helyként tisztelték, lakóiban pedig megvilágosodott lelkeket láttak. Mások borzongva fordultak el tőlük, és azt suttozták, hogy Bardo széltépázta ormai között az anyák kösziklákat szülnek csecsemők helyett. Innen kapta örökül rendíthetetlenlenségét Myeung; és ezért adták őt meg a testvérét kísérőként a zayyumi mahud mellé.

– Nem mi találtuk ki a rabszolgakereskedelmet; és felszámolni sem tudjuk egyhamar, legalábbis errefelé – felelte higgadtan. – Közismert rólunk, hogy gyűlöletes dolognak tartjuk, és minden erőnkel igyekszünk véget vetni neki. Éppen ezért nyújt tökéletes álcázást hírszerzőink számára, akik mélyen az ellenséges területen végzik tevékenységüket.

Az orvostudor ingerülten megrázta a fejét.

– Nem szükséges leckéztetned, öreg cimbor! Húsz éve csinálom, tisztában vagyok a miértekkel és hogyanokkal. Igazán tetszetősek, csupa színjózan érv, semmi hiba bennük. A világ kegyetlen, és ha változtatni akarunk rajta, előbb alkalmazkodnunk kell hozzá. Különb az első lépéseknél elbukunk, és csak a délibábos álmodozók sorát szaporítjuk, akik addig-addig igyekeztek megjavítani embertársaik sorsát, míg a végén sikerült sokkal rosszabbra fordítaniuk. – Kurtán, keserűen felkacagott. – Igen, így okoskodnak odaát a szövetségi urak; tipródnak egy kicsit, aztán meggyőzik magukat, és tovább politizálnak a bársonyszékükből. Messziről könnyű. – Keményen a kopasz bardói szemébe nézett. – Csak arról nincs semmi fogalmuk, Myeung, milyen ez a valóságban. Hogy nekem elszorul a torkom, valahányszor kivonulunk egy pokoli dögbatárhoz. Hogy a hányinger környéke, amikor azokkal a mocskos emberkufárokkal beszélek. Hogy undorodok magamtól, miközben becsapom és megalázom a rabszolgáimat. Hogy a szívem szakad meg minden egyes nyomorultért, akit a *maqlabán* hagyunk. – Csüggedten legyintett, mintha valami makacs lidércet próbálna elhessegetni, amely ügyet sem vet az ellenkezésére, s éjszakáról éjszakára visszatér hozzá. – Eh, mindegy; fölöslegesen koptatom a számat. A bársonyszékes nagyurak számára én csak egy szám meg egy fedőnév vagyok, semmi több. A Keselyű, ugye? Igazán találó.

Elfordult a társától, és komoran meredt maga elé. Jobbja ernyedten lógott az oldala mellett; bal kezének ujjai a csuklya fűzőzsínóráját babrálták a mellén, s időnként indulatosan rántottak rajta egyet.

Myeung fürkész tekintettel figyelte. Közben leakasztotta a nyakából az írópultot, lehajolt, és a hideg kőpadlóra tette. Aztán fölegyenesedett, és lassan kinyújtotta karját. Mozdulata óvatos volt, szinte már gyengéd; megdöbbentő látvány egy ilyen irdatlan embertömbtől.

– Magiszter... – mondta halkán. – Bers...

Valódi neve hallatára a hamis mahud hátranézett; a porcos, tömpe ujjak ebben a pillanatban érintették meg a vállát.

– Kifakadásod érthető, hiszen szörnyű teher nyomja a lelkedet. – Myeung tekintete a szemét kereste, s rátalált. – Fölöttesidet azonban igaztalanul vádolod. A társaság alapításakor, mikor még nagyon kevesen voltak, a Vérmester maga is huszonhat esztendő szolgált a kráni határvidéken. Őt akkoriban Sakálnak hívták; mennyiben különb ez a Keselyűnél?

Az orvostudor ajka kesernyész mosolyra rándult.

– A társaság pártolói a Nagytanácsban és a Papi Székben valóban nem ismerik sem a te nevedet, sem a többiekét. Ez a biztonságok miatt van; a Vérmester akarta így – folytatta Myeung. – A Keselyűről csak annyit tudnak, hogy a hírei háromszor annyi fűkaravánt juttattak a kezünkre, mint a viadomói felderítők együttesen; és hogy mióta vijjogni kezdett, három oázis kötött velünk titkos paktumot a nyugati sivatagban. Ennyi nem elég?

A roppant kéz elhagyta a vörös kaftános vállat, gyomormagasságba ereszkedett, s nyitott tenyérrel fogásra kínálta magát. Bers, a hamis mahud mélyet, reszketeget sóhajtott, akár a váratlanul levegőhöz jutó fuldokló; aztán belemarkolt, és keményen megrázta.

– Bocsáss meg, öreg cimbora! Tudom én, hogy jó úton járok. Egy megszállott sivatagi élveboncoló az utolsó, akiben a fürkész szemek szövetségi kémet gyanítanak – csóválta szomorúan a fejét. – Csak ez az iszonyú alakoskodás... Tönkretesz, felőrli az idegeimet. Abou'l Faraads olyan ember, akitől borzadok és utálkozom; mégis az ő bőrébe bújva kell élnem. Nektek könnyű: nincs más dolgotok, mint hallgatni, fenyegetően nézni meg néha alkudozni. Én viszont nap mint nap kénytelen vagyok eljátszani egy szörnyeteget, idestova már húsz éve egyfolytában, és csak nagy ritkán lophatok tőle pár órácskát, hogy ezen a förtelmes helyen visszaváltozhassak önmagammá.

– Közel vagyunk a birodalmi határhoz. Ha egyetlen percre is kizökkensz a szerepedből, a lelepleződést kockáztatod – bölintott a bardói óriás. – Fürkész szemek nemcsak az utcán figyelhetnek; léteznek más módszerek is. Tudunk védekezni ellenük, de ha túl gyakran tesszük, éppen ezzel keltünk gyanút.

– Így hát az egész hajmeresztő kísértetkastélyomban egyetlen biztonságos hely van: ez a mészárszék, ahol most vagyunk – vette át tőle a szót Bers, és fanyar mosollyal a sárgán izzó szemű dzsinnpofákra mutatott a mennyezeten. – Elvégre mi csodálatos van abban, ha egy örült dzsad kirurgus megfelelő védelemmel látja el a bonctermét, ahol a legtitkosabb kísérleteit végzi? Mint látod, Myeung, tudom a leckét. Abbahagyhatod: már megnyugodtam.

A kopasz embertömb bölintott, és eleresztette a kezét; ám a tekintetét nem.

– Még nem egészen – mondta csendesen.

Bers bosszúsan összevonta a szemöldökét, és egy szívdobbanásnyi időre a megszólalásig hasonlított a haragvó mahudra, aki az imént még dörgő hangon hordta le szolgálait a kúria előcsarnokában. Aztán hirtelen minden indulat elszállt belőle, de az arca nem simulott ki: valami baljós, sötét felleg telepedett rá, gondterhelt ráncokba tördelve homlokát. Nem állta tovább a bardói óriás pillantását; félrenézett, a fal tövébe.

Nyomasztó csend támadt, amit Myeung szemlátomást nem kívánt megtörni. Ugyanolyan kifürkészhetetlen képpel figyelte társát, mint a kancsal Haqimot a piactéren, alkudozás közben.

– Az a pokoli – suttogta végül Bers –, hogy az ember egy idő után belefásul a sok színészkedésbe. A szokás hatalma, azt hiszem... Ha ezerszer erőltetsz a fejedbe valami ocsmány és idegen gondolatot, ezeregyedjére már jönni fog magától is... Addig-addig játszod a szerepet, amíg *valóban* a természeteddé válik... – Felkapta a fejét, és tágra nyílt szemmel bámult a kopasz bardóira. – Myeung, én nemcsak undorodni szoktam magamtól... néha meg is ijedek. Előfordul, hogy... hogy kétségeim támadnak, *tulajdonképpen ki vagyok én? A Keselyű, aki a szövetségnek szállít híreket Zayyumból? Esetleg... valaki más?*

Az óriás kimérten, súlyosan bölintott.

– Ezért vagyunk veled mi. Én és Yandzong. Hogy segítsünk eldönteni.

Balthisur ezúttal nem tért ki a tekintete elől. Gyanakodva fürkészte a szalonnatömb-arcot, s a szeme közben résnyire szűkült.

– És ha netán rosszul döntenék – mondta lassan –, ugye akkor is lenne valami feladatotok?

Myeung nem válaszolt, csak bámult vissza rá rezzenetlenül.

A hamis mahud rántott egyet a vállán. Vonásain furcsa kifejezésben oldódott föl a feszültség; részben dac volt ez, részben keserű öngúny, némi kiábrándulással elegyesen.

– A Gém és a Százlábú... talán a Viharmadár is... mindig csodálkoztam, hogyan tudták elcsípni őket. No de ezek szerint más volt a gond velük, igaz-e, öreg cimbora? – Közelebb lépett a kopasz óriáshoz, és lenézett rá felülről, amit kevés más ember tudott volna megtenni. – Ha jól értelmeztem az üzeneted, mostanában túl mélyen beleéltem magam a vén Abou'l Faraads szerepébe, és megkaptam az első figyelmeztetést. – Halvány mosoly ült ki az arcára, és hanyagul megveregette az egyik sonkányi kart; az övé akár háromszor is belefért volna. – A Százlábú régi veterán volt, még előttem kezdte. Ha jól tudom, a Viharmadár is, bár őt nem ismertem, csak hallomásból. A Gém, nos, ő...

– Meglepően tájékozott vagy ügynöktársaid dolgában – szakította félbe Myeung szenvtelen hangon. – Olyannyira, hogy az akár biztonsági kockázatot is jelenthet.

A Keselyű mosolya szélesebb lett; de vidámság nem volt benne szemernyi sem.

– Akik tíz-tizenöt éve vannak a posztjukon, óhatatlanul megtudnak ezt-azt egymásról – mentegetőzött. – És néha kíváncsiak rá, mit tartogat számukra a jövő. Visszavonulni általában nem engedik őket: ahhoz túl értékes állásokat építettek ki. Többségüket előbb-utóbb elkapja az ellenség; de akadnak páran, akik túl ügyesek, nem hagynak sebezhető pontot. Mint a Százlábú meg a Gém... – Sovány ujjai hirtelen karomként mélyedtek Myeung kocsonyás húsába. – *Velük mi lesz, öreg cimborá?* Milyen sorsot szán nekik a szövetség?

Az óriás szőrtelen arcán most először suhant át valami nehezen értelmezhető kifejezés. Lerázta magáról Bers kezét, oly könnyedén és mellékesen, mintha egy alkalmatlankodó szünyogot riasztana odébb.

– Végzik a dolgukat, amíg képesek rá. A Sárkány hetvenkét éve jelent – felelte kurtán. Aztán hátat fordított társának, és lehajolt az írópadért. – Most pedig ideje, hogy mi is munkához lássunk, *magiszter*.

A nyomaték a mondatot lezáró megszólításon nem nélkülözött némi kihívó élt. A beszélgetés kurta-furcsa berekesztése vajmi kevés bajtársi szellemről tanúskodott, alantas személyhez pedig végképp nem illett. Abou'l Faraads, a tekintélyére kényes mahud, alighanem tájékozva utasította volna rendre magáról megfélelmezett szolgáját; csak hogy a furcsa kifejezés, mely az imént futott át a szalonatömb-arcon, mintha azt sugallta volna, hogy Myeung éppen ezt a fajta választ akarja kiváltani viselkedésével.

A Keselyű nem fortyant föl, nem tört ki szitokáradatban: a helyén maradt, és az emberhegy félpucér hátát nézte, amint az emelvények felé tart a vérkamra hínárvölgy fényében.

– No persze, a Sárkány... az élő legenda... – dünyögte maga elé, épp elég hangosan ahhoz, hogy a távolodó óriás megértse. – Még a Vérmester sem tud róla sokat; és te vajon mennyit, öreg cimborá? – Talán merő szórakozottságból gondolkozott fennhangon; megeshet azonban, hogy a látszat ezúttal csalt. – Mert állítólag elég fura szerzet... egyedül vadászik... kísérek nélkül...

Myeung nem adta jelét, hogy meghallotta volna. Elérte a legközelebbi emelvényt, megállt a sarkánál, és igazgatni kezdte a nyakában lógó írópadot. Kisimitotta a papirosokat, óvatosan lepöccintette a kalamáris fedelét, megmártotta benne a tollszárat, majd próbaképpen néhány gyors vonást tett a bal keze fején. Az eredménnyel elégedett lehetett, mert mozdulatlanra dermedt, és szolgálatkész pózban várta a mahudot.

Bers vállat vont, és odaballagott hozzá. Lenézett az emelvényre; a fehér vásznanak a szikrafűszívó rabszolga feküdt, anyaszült meztelenül. Inkább halottnak tűnt, mint eszméletlennek: mellkasa nem mozdult, szíve nem dobogott, s dermedt teste nem sokkal volt melegebb a gránittömbnél, amelyre kiterítették. Viaszsápadt bőrre fakóvörös fátylat borított a bűvös fáklyafény; az élesen szétváló árnyékok között üszkösödő keze még csúfabb látványt nyújtott, mint napvilágnál.

Az orvostudor mély lélegzetet vett, és megtornáztatta ujjait. A hosszú beszélgetés során egészen elgémberedtek a vérkamra hűvösében. A szeme sarkából egy pillantást vetett Myeungra, aki a papirosra illesztette tollát, és várakozóan nézett vissza rá.

– Készen állsz? – Kurta bólintás volt a válasz. – Akkor kezdhetjük!

* * *

Fekete, félköríves obszidiánkamra, valószínűleg toronyszoba, mert a két magas, keskeny ablakhasíték az éjszakai égboltra nyílik. Odakint szaggatottra tört hegygerincek marnak a látóhatárba fűrészes fogukkal, a csillagok sötéten kavargó viharfelhőkben fuldokolnak. A vörös hold körül kígyónyakú, pikkelypáncélos formák cikáznak, szárnylebernyegük szegélye időnként recés árnyíveket harap félig telt korongjába. Szakad a zivatar, s a magasban röpködő szörnyalakok az ide-oda csapkodó villámokat kergetik; ha eltalálja őket valamelyik, önfeledt rikoltozással fürdenek az izzásában.

A toronyszobát csak a villámok szemsajdító vibrálása világítja meg kívülről, s két mennydörgés között teljes sötétségbe borul. Az előtérben jobbról-balról áll ugyan egy-egy oszlopos kandeláber – törzsükön kovácsoltvas csontvázak vonaglanak a kárhozat tűzében, s mindkettőt valami agyaras-tülkös szörnyfajzat lecsupaszított koponyája koronázza –, de nincsenek meggyújtva. A kandeláberek között roppant, dísztelen obszidiántrónus magasodik. Élesen elüt tőlük sivárságával, ám – talán épp ezért – annál fenyegetőbb. Faragások híján szabadon érvényesülhetnek lenyűgöző méretei, a vasoszlopokon tobzódó beteges képzelet pedig kontrasztként hangsúlyozza nyomasztó puritánságát. Mindkét hatás kiemeli rajta az egyetlen díszítést, a háttámlájába vágott *Yazan* rúnát, amely a titkos ókыр szimbólumrendszerben az elmúlás viszonylagosságát jelképezi.

A trón üres, de nem sokáig. Az egyik villámcsapás után a toronyszobában örvényleni kezd a sötétség, s mire lezúdul a következő, a *Yazan* jelet már egy emberforma torzalak takarja el. Alacsony, púpos és visszataszítóan kövér; valósággal szétfolyik a két karfa között. Olyan vonaglásokkal fészkelődik az ülésen, mint egy gerincetört nyomorék. Rongyos, fekete kámszát visel, melynek foszlányai szabadon lebegnek körülötte, beleolvadnak a környező homályba, bizonytalanná mossák a körvonalait. Nyakában hosszú csigolyalánc lóg, alatta egy másik, tűz fölött szárított emberszemekből; szürkére aszott ujjai szarvdiszes obszidiánbotot

markolnak. Az arcából semmi nem látszik a csuklya árnyékában, mikor azonban megszólal, epesárga parázsfolt izzik föl azon a helyen, ahol a szájának kellene lennie, és zilált füstpázmák szállingóznak belőle.

– Kalandozók – mondja. Hangja inkább viperasziszegés, mint emberi szó. – Kalandozók, egy teljes kompánia. Uwel Ökleinek hívatják magukat.

Újabb villámcsapás vonja vakító fénybe a képet. Ez valószínűleg magát a tornyot érhetette, mert az egész obszidiánkamra belerendül, a szörnykoponyák megbillennek a kandeláberekben.

A púpos gnóm megvárja, míg a mennydörgés moraja elhal, aztán beszél tovább.

– Betörték a völgyembe. Megölték két jószágomat. A többi elkergette őket; de vissza fognak jönni. Esküvel fogadták, hogy lándzsahegyen viszik haza a gonosz hullamágus fejét.

Hátborzongató, göcögő kacaj, akár a korhadt fa recsegése a ráharapó fogak alatt. A szarvdiszes bot kurta ívben az ablakhasítékok felé lendül.

– Támasztottam egy kis égháborút. Járőrözni küldtem a jószágokat. Ez egy darabig távol tartja őket. De nem foglalkozhatok velük örökké. Van más dolgom is.

A torzalak közelebb hajol a trónuson, mozdulatát a csigolyalánc száraz zörgése kíséri. Szabad kezét maga elé emeli, mintha ki akarna nyúlni a képből, a szemlélő arcába bökve. A villámok szeszélyesen táncoló visszfényében látszik, hogy nincsenek körmei; a csupasz csont bukkan elő az ujjai hegyén a szétmálló hús alól.

– Drága az időm. Nem fecsérlehetem idiótákra. Ha visszajönnek, elpusztítom őket. Kénytelen vagyok. Oda minden tekintélyem, ha sokáig tűröm a zaklatásukat. Pedig egyszerűen csak ostobák. Ami nagy hiba, de nem büntetik halállal.

A szájfolt izzó hévvel parázslik föl a csuklya alatt, színe sárgáról cseresznyepirosra vált. Sűrű füst gomolyog belőle bodros fellegekben; a látvány egy pillanatra teljesen elhomályosul.

– Uwel Öklei – sziszeget az idomtalan gnóm a ködlepel mögül. – Ha akad köztünk, aki hatni tud rájuk, tegye meg mielőbb. Uszítsa rá őket egy másik nekromantára. Minél messzebb innen. A szomszédaim nem olyan béketűrőek, mint én. Az első háborgatásra föld alá küldik az egész kompániát.

Tisztul a kép. Az arctalan torzszülött ismét hátradőlve ül a trónuson, puffadt alakját egy hamvába holt villám búcsúglóriája ragyogja körül. A szarvdiszes bot köszönő gesztussal a magasba emelkedik.

– A Denevér beszélt!

* * *

Bers szédelegve botlott félre a gránitemelvény mellől, s talán el is esik, ha a kopasz óriás karja nem nyúl érte idejében s nem támogatja meg. Néhány szívdobbanásnyi ideig vakon zihálva élvezte a segítséget; aztán kiegyenesedett, kinyitotta szemét, és lepillantott az üszkös kezű szikrafűszívóra, aki bűvös tetszhalálba dermedve hevert előtte a kövön. A vásznak már nem voltak fehérek: a rabszolga feje körül friss vér pettyezte őket.

– Időnként az az érzésem támad, öreg cimbora – zihálta rekedten –, hogy undorító módon kihasználjuk ezeket a szegény nyomorultakat.

– Indulatból szólsz, mágiszter – ingatta a fejét Myeung. – Megfelelkezel róla, hogy a halál torkából ragadjátok ki őket! Az adomány nélkül bizonyosan elpusztulnának.

Az adomány... A takarólepelre fröccsent vér a rabszolga bőre alól fakadt, mégsem volt az övé. Csak kölcsönbe kapta, valahol messze északon.

A Keselyű megmártotta mutatójúja hegyét az egyik nedvesen vöröslő foltocskában, majd az ajkához emelte, és megnyalta. A titkos társaság ügynökeinek elméletileg ugyanaz a vér folyik az ereiben – máskülönben nem tudnák kiolvasni belőle egymás üzeneteit –, ám húsz év szolgálat alatt az ember megtanul különbséget tenni az egyes ízárnalatok között. Ezt a vért például kellemetlenül keserűnek érezte Bers, talán a gazdája hivatása miatt. A Denevér igazi halottidéző volt, mint ahogy ő is igazi orvostudor, noha az oklevelét nem Abu Baldekben szerezte. Bárminek adták ki magukat, valóban érteniük kellett hozzá; álcázásuk hitele múlt rajta.

Leeresztette a karját, és újra az eszméletlen szikrafűszívóra nézett. Nagyon messziről jött, az Ibara-vidék legészakibb határáról, ahol a sivatag a Sheral kopár előhegyeibe olvad. Legalább feltucat vérkamrában fordulhatott meg azóta, mert az üzenetének nem volt meghatározott címzettje, általánosságban szólt a társaság valamennyi tagjához. Gazdái a szokásos módon megfürkészték, aztán tovább küldték legközelebbi társuknak: egyszerűen eladták az első emberkufárnak, aki a megfelelő irányban vonult a *maqlabájával*. A Denevér valószínűleg épp azért választott egy szikrafűszívót, hogy ne legyenek feltűnőek az emlékezetébe törölt hézagok.

– A keze már induláskor üszkösödött? – pillantott kérdőn Myeungra. A futárok azonosítójegyeit az összekötők továbbították egymásnak a szellem csatornáin, ami Krán árnyékában nem tartozott a legbiztonságosabb módszerek közé. Mégis vállalni lehetett a kockázatot, mert ezek az adatok önmagukban teljesen közömbösek és semmitmondóak voltak. Maguk az ügynökök soha senkivel nem létesítettek mentális kapcsolatot; sebezhetővé váltak volna általa.

Myeung a papirosai között lapozgatott.

– Igen, mágiszter – felelte végül. – Az ismertetőjel már az első adatsorban is szerepel, és azóta nem módosították.

Az orvostudor tekintete végigsiklott a beteg végtagon. Ekkora utat megtenni a dögbordájú batárokon, ilyen kézzel... Akárhány fiatal férfiember is belehalna, nemhogy egy ilyen szikrafü-sorvasztotta roncs.

A rabszolga azonban mégsem pusztult el, kibírta a gyötrelmes utat, mert a Denevér vére keringett az ereiben, és erőt adott neki, ha a sajátja elfogyott. Az a pár csepp vér tartotta életben, mely egyúttal a titkos híradásnak is hordozója volt...

– Szerinted, öreg cimbora, miért választjuk mindig a leggyöngébbeket és a legelesettebbeket? – kérdezte tünődve társától; a tekintetét azonban nem emelte föl. – Hogy megmentjük őket a biztos haláltól? Vagy mert ritkán kallódnak el útközben, hisz rajtunk kívül senki sem bolond megvásárolni őket?

– A két megokolás tökéletesen fedi egymást. Szórszálhasogatás lenne vitatkozni rajta, melyik az elsődleges – felelte Myeung egykedvűen. A feljegyzéseibe pillantott. – Lesz valami teendőnk a kapott üzenet kapcsán?

Bers vállat vont.

– Semmiféle Uwel Ökleit nem ismerek; szerencsére, mert ez a hír legalább öt hetes. Ha valakinek azóta nem sikerült lebeszélnie róla őket, hogy a Denevér háza táján kalandozzanak, már rég fűbe haraptak. – Az üszkös kezű rabszolgára bökött. – Nincs sok értelme, hogy visszaadjam ennek a nyomorultnak a vért, és tovább hajszoljam dél felé. Megszakítom a hírláncot, a saját felelősségemre. Ha végeztünk, készítsd fel elbocsátásra!

– Ahogy óhajtod, mágiszter – hajtotta meg tar fejét a bardói óriás, és sietősen firkantott valamit az egyik papirosára. – Akkor talán térjünk át a következőre...

Mielőtt követte volna a tetovált mellű tolvaj emelvényéhez, Bers még egy búcsúpillantást vetett a Denevér futárjára. Tekintete a keskeny, hosszanti sebet kereste az áll vonala alatt, amit alig pár perce csupasz ujjaival tépett a hideg-eleven húsba. Az átruházott vért nem lehetett idegen szerszámmal kiszabadítani; a mágia törvényei megkövetelték a testek közvetlen érintkezését. A félhalottá delejezett rabszolgák ugyan nem éreztek fájdalmat, ám ő így is igyekezett gyorsan és kíméletesen eljárni, a lehető legkevesebb nyomot hagyva. Nem minden társa osztotta ezt a felfogását; tudott egyesekről, akik a fogaikat használták.

* * *

Lankásan hullámzó dombság, ameddig csak a szem ellát. Mindenfelé ligetekben zöldell a tamariszkusz és az ernyős akácia, dús lombjaik között szellő susog, élénkpiros boggyótermések mosolyognak. Aranyló napsütés simogatja a bársonyos gypet, valahol a háttérben egy folyó kanyarulata csillog. Háborítatlan szűzvidék, nem viseli magán az emberkéz bélyegét. Kivételt csak egy terebélyes, vén faóriás jelent, közvetlenül a kép előterében. Ennek a kergére felfelé néző, fogazott karéjú félholdat égettek, fölötte két keresztezett szabályával. Sok-sok éve történhetett, mert a fa lassú növekedése azóta szétfeszítette és eltorzította a rajzolatot; ma már csak az avatott szem ismeri föl benne a khumbarani emírség címerét.

A folyó ezek szerint a Shibara lehet, ami egyúttal magyarázatot ad a táj zavarba ejtő termékenységre is. Khumbaran a kincses El Quisarma déli szomszédja, s bár annak mesés gazdagságával nem vetekedhet, a sivatagi államokhoz képest még így is kész édenkertnek számít. Fakitermelést ugyan nem folytat – szavannás vidékén aránylag kevés fa nő, s jobbára azok sem építőanyagként valók –, ám szép jövedelmet húz a Shibarán leúsztatott tutajok megvámolásából. Előjogai fölött féltékenyen őrködik, észak felé senkit sem enged át a területén – ami nem kis mértékben hozzájárul El Quisarma titokzatos híréhez. Emírei általában szívesebben ragadják el mástól, amit maguk is megtermelhethének; így hát hiába egyenes folytatói egy ősi dzsenn vírvonalnak, s hiába kerülnek ki soraikból neves kalandozók, a Taba el-Ibarában nem örvendenek nagy megbecsülésnek.

Szálas termetű férfi jelenik meg a képen, a címerdíszes fatörzs takarásából lép elő. Tagbaszakadt, széles vállú óriás, haja-szakállja szalmaszöke, szeme kékebben ragyog a napsütötte nyári égnél. Leri róla, hogy nem sivatagi származék; kóbor barbár lehet a messzi délvidékről, tarran vagy varaag. Könnyű gyalogszimat és szűk posztónadrágot visel, felül pedig zöld-sárga foltos vadászzekét, mely végig szabadon hagyja izmos karjait. Bőrét érdes-durvára cserzette a szavannai szél, gyulladt pirosra marták a tűző napsugarak, leburnulnia azonban nem sikerült. Kezében lándzsa, derékövén egy köteg hajítódárda, vállán íj és tegez; senki sem nézné titkos beavatottnak.

– Légy egészséggel, Keselyű! – dörmögi öblös hangon. – Figyelmeztetni akarlak a kufárra, aki ezt az üzenetet viszi. Még nem találkozta vele; most jár nálad először. Megbízhatóan szállít, de őrlit.

Közelebb hajol, kivillantja szikrázóan fehér fogsorát. Az arcán sárgálló szőrbozont alatt szörnyű forradások vonaglanak. Az egyik a bal fülétől az ádámcsutkájaig húzódik; hihetetlen, hogy halandó ember ilyen sebből fölépülhetett. Régi hegharászok éktelenítik a karjait is, kivált a jobbát. A legijesztőbbek ezúttal rejtve maradnak a vadászzeke tarka posztója alatt.

A szöke barbár számtalan harc veteránja, de kovácsolt acél sohasem hagyott nyomot a testén. Valamennyi sebhelye karmok és fogak, szarvak és paták emlékét őrzi.

– Én jól ismerem a kancsal fattyút. Mióta átvettem az emír vadaskertjének vezetését, rendszeresen vásárolok nála. Azt hiszi, az állatokat etetem a rabszolgákkal. – Forradásos balja körbelendül, széles ívű

mozdulatával az egész tájat felölelve. – Olyan lelkiismeretes, akár a legrosszabb könyvkukac. Egyszer felhajtott nekem egy futárt, akit tizenkét éve az elvesztettek lajstromára tettünk. Soha nem fog becsapni; hamarabb vágná el a saját torkát.

Kiegyenesedik, s megrázza busa fejét, mint aki valami kellemetlen gondolatot akar elhessegetni.

– Csak az a baj vele, hogy *szeret* minket. Fel tudod ezt fogni, Keselyű? Hozzám áru nélkül is bezörget néha, egyszerűen *beszélgetni*. Ül velem szemben, sugárzó képpel vigyorog, és mindenféle beteges undoksággal traktál, mert a kufármesterségen kívül más témája nincs. Addig mered rám a kancsal szemével, míg a végén már a hideg futkározik a hátamon. És ugyanezt csinálja a Hiúzzal meg a Skorpióval is. – Forradásos ajka hideglelős fintorba torzult. – Ráadásul *féltékeny* a rohadék. Ne beszélj neki a többi szállítódról! Megpróbálja kiravaszkodni belőled a nevüket, aztán meggyilkolja őket. Annak idején négy jól működő kapcsolatomat vesztettem el miatta. Szinte süketnémvá nyomorodtam, mert Tibriktől idáig nem járt más beszerezett kufár, ő pedig csak esztendőnként jött Khumbaranba. Szóval, testvér, becsüld meg a kancsált, de légy óvatos vele!

A sebhelyes képű barbár hátralép, lándzsáját búcsúzóul a magasba emeli.

– A Tigris beszélt!

* * *

A hamedí tolvajfiú mellén friss vörösből ragyogott a tetovált madár, s vékonyan csorranó erecskében nyújtóztatta szárnytollait lefelé, a bordák íve mentén. Soha hívebben nem jelképezte még az áruló klánt, a Vérző Főnix Házát. Bers a porából újjáéledő meselény begyén hasított sebet a körmével, hogy a gazdag mintázat palástolja majd a forradást.

– A Tigris túl bőkezűen osztogatja a vérét! – jegyezte meg Myeung, és rosszállóan méregette a sűrű, skarlátvörös tócsát az öntudatlanul heverő rabszolga körül.

– Erős ember; teheti – vont vállat az ál-mahud. – És így erősebbé gyúrja a hírvivőit is. Khumbaranból hosszú az út idáig; de ezt a kölyköt nem törte meg teljesen.

Ő nem engedhette volna meg magának az ilyen fényűzést, hisz másfél pint vért kellett az ereiből lecsapolnia egyetlen "üveggyöngyhöz". A társaság ügynökei azért hívták így, mert végső formájában valóban élénkpiros üveggyöngyhöz hasonlított. Egyébként bonyolult lepárló és ülepítő műveletekkel állították elő, titkos alkimista receptúrák szerint. Amikor az utolsó munkafázisban belebűvölték a rejtett üzenetet, verébszem méretűre zsugorodott, és jó esetben a felhasznált véradag ötvenedrészét őrizte meg – a többi fölemésztették a különféle mágikus procedúrák. A Tigris esetében, aki sűrűbb és forróbb vért kapott örökölt barbár őseitől, az arány lényegesen kedvezőbb volt.

A közvetlen vérátömlesztés persze jóval gazdaságosabb megoldás lett volna, s végeredményét tekintve ugyanolyan hatékony, csak épp a nyilvános piacon megvalósíthatatlan. Az üveggyöngyöt viszont könnyűszerrel el lehetett rejtetni az ujjak között, és ha olyan élőlényt érintett, akinek a vérét idegennek találta, szempillantás alatt felszívódott a bőrén keresztül. Amikor a vásárló szemrevételezi a rabszolgákat, természetesen kedvére fogdoshatja őket; a kiszemelt futárok általában észre sem vették a vérátadást.

Annaira azért kevés kufár könnyítette meg az ügynökök dolgát, mint most a kancsal Haqim, amikor egy váratlan nyereség mámorában őrizetlenül hagyta *maqlab*áját, úgyhogy az ál-mahud zavartalanul válogathatott. A kúriában hét előkészített üveggyöngy várt továbbításra; ebből ötnek nagyjából megfelelt Haqim útiterve, legalábbis a kezdeti szakaszon. Mire az emberkufár visszatért a batárjához, Bers már mindegyiket átadta a kiszemelt hírvivőknek. Az egyik az a félvak haldokló volt, aki hatalmas pókhálót viselt a hátára tetoválva, és Haqim később mindenáron megpróbálta a nyakába sózni.

Hogy az üveggyöngyök zömét el tudta küldeni a dögbordájú batárral, az cseppet sem volt meglepő. Nyugati és déli irányban ritkán kellett üzeneteket továbbítani, mert a társaságnak nagyon kevés ügynöke székelt közelebb a kráni határhoz, mint ő. Ám a két maradék üveggyöngy kérdését nem várt módon bonyolította a Tigristől kapott figyelmeztetés.

– Az a szétszabdalt képű néember mikorra várható? – fordult a bardóihoz.

– Három-négy hét múlva, körülbelül – jött a válasz, némi papírzörgés után. – Most éppen Zayyum felé tart, de nehéz megítélni, milyen gyorsan halad azon a vad vidéken.

– Az összes szállítóm közül ő vonul a legmesszebb a Fű Útján. Az egyetlen kapcsolat az Uhu meg a Toportyán felé. És most... – Bers ököllel a tenyerébe csapott. – Hallottad, öreg cimborá: az a kancsal idióta valószínűleg meg akarja ölni.

– Ha azon tűnődsz, mágiszter, érdemes-e lépéseket tenni a megvédelmezésére, akkor nem tanácsolom – mondta a bardói óriás egykedvűen. – Aránytalanul nagy erőfeszítést kívánna tőlünk, a lelepleződést kockáztatnánk vele. Ha viszont szép csendben elteszik láb alól, felszabadul a területe, és csak idő kérdése, mikor foglalja el egy vakmerőbb kufár a többiek közül. – Lassan széttárta vaskos, ormótlan karját. – Amit, ismerve ezt a kapzsi söpredéket, legfeljebb fél évre taksálok. Az Uhu meg a Toportyán öreg veteránok, meglesznek addig nélkülünk.

Az orvostudor ezúttal nem szállt vitába vele, futó vállrándítással napirendre tért a Bábi Natúf fejére kimondott ítélet fölött. Ha az összevagdalt arcú asszony a Fű Útján visszafelé vándorolva elhagyja Tafyeh oázist, a kancsal Haqim régi területére ér; és innentől kezdve a sorsa – a Tigris intó híradását tekintve – aligha lehet kétséges. Futárokat ettől még küldhetnek vele, hiszen a kancsal minden bizonnyal ki fogja rabolni, és áttereli a rabszolgáit a saját *maqlabájára*.